

Paniikki ja yksinsukeltaminen

Paniikki ja yksinsukeltaminen

5. Lokakuuta, 2011

Saattaa kuulostaa paradoksiselta, mutta vedenalaisen paniikin jutussanne kuvailemat mekanismit ovat juuri se syy, jonka vuoksi olen vuosikautia enimmäkseen sukeltanut yksin, soolona.

Sukeltaessani ryhmässä tai kaksistaan parin kanssa, kohtasin aina useita stressin muotoja. Ensinnäkin, olin huolissani etten olisi valmis ajoissa ja odotuttaisin muita. (Otan yleensä paljon valokuvaustarvikkeita mukaani, minkä vuoksi käytän enemmän aikaa sukellusvalmisteluihini).

Mutta paljon pahempaa oli sen tosiasian aiheuttama stressi, joka aiheutui siitä, että mielestäni muiden sukeltajien turvavalmistelut ja -toimet sukelluksen aikana eivät olleet riittäviä. Olin usein tietoinen riskeistä, joita otettiin. Kun esitin huolestumiseni tai vaadin lisävalmisteluja, minut kuitenkin usein jätettiin huolettomasti huomioimatta, joskus jopa ärsyttävällä tavalla. Huolenaiheeni johtivat myös usein siihen, että kanssasukeltajani olettivat, että saatan olla huono tai epävarma sukeltaja (sukellan ympäri vuoden, jopa Saksan sisäjärvisissä ja lokikirjassani on yli tuhat sukellusta).

Pinnanalla kohtasin harvoin käytöstä, joka olisi pelastanut henkiä hätätilanteen sattuessa. Joidenkin sukellusryhmien huolimattomuus oli uskomatonta. Esimerkiksi, jotkut sukeltajat eivät osanneet arvioida etäisyyksiä oiekin ja joutuivat niin kauas toisista, että ilman loppuessa sukeltajalla olisi ollut ongelmia saavuttaa parinsa ajoissa. Päästessään parinsa luokse olisi sukeltaja luultavimmin ollut hengästynyt. Akuutti hengästyminen saattaa kuitenkin helposti aiheuttaa sukeltajaa tekemään virheitä käsitellessään vaihtoehtoista ilmanlähdettä esim. nielemään vettä, joka aiheuttaa paniikin välittömästi.

Omat epäonnistuneet yritykseni korjata sukelluskavereitteni virheitä alkoivat usein aiheuttamaan minulle hermostuneisuutta. Minun oli usein pakko seurata sukelluspariani, joka oli kadonnut. Monasti edes löytämättä häntä. Pinnan yläpuolella parini reaktio oli yleensä kommentti, kuten: "älä huolestu, mitään ei tapahtunut ..."

Solo-sukeltajana toisaalta olen avian rauhallinen. Voin valmistautua omiin sukelluksiiniperusteellisesti käyttäen niin paljon aikaa kuin tarvitsen varmsitaakseni, että kehoni on riittävän rauhallinen läpi koko sukelluksen, jotta voin säästää energiavarastojani. Harjoittelen säännöllisesti turvatekijöitä ja pelastusrutiineja - joita voin harvoin tehdä parin kanssa tai ryhmässä sukeltaessani ja jos voin, ainoaastaan salaa (esim. otan salaa maskin pois harjoitellessani maskin katoamista). Olen vakuuttunut, että huonon sukellusvalmistelujen ja itse sukellusten toteutuksen vuoksi (joka näyttää olevan ennemminkin sääntö kuin poikkeus parisukeltamisessa) johtavat hätätilanteet usein vakaviin onnettomuuksiin, kun taas sukeltaessani yksin kykenen hallitsemaan hätätilanteita paljon paremmin.

En halua väittää, että solo-sukeltaminen on yleismaailmallinen lääke sukeltajien paniikkiin. Viime vuosikymmeninä olen sukeltajana tavannut myös niitä sukeltajia, joille ajatus sukeltaa ilman paria on ollut pelottava ja voisi sen vuoksi aiheuttaa paniikin. Mutta aikomukseni on kieltää se ylimielinen joutamattomuus, jolla useat sukellusyhdistykset ja sukelluspaikan omistajat edelleen kohtelevat solosukeltajia, avian kuin kyseessä olisi "valtionrikos".

Juttunne on rohkaissut minua tekemään niin. On korkea aika, että rupeamme mieltämään solosukeltamsien yhdeksi sukellusvaihtoehdoksi, ehkä jopa suositelluksi tavaksi niille, joilla on oikea asenne.

Mielestäni monet sukeltajat hyötyisivät lehdessänne olevasta jutusta, jotta keskusteltaisiin - psykolääketieteen puolelta katsoen - kenelle ja missä olosuhteissa yksinsukeltaminen ei ole valtionrikos.

Volker Grundmann (Saksa)